

A NOS REDÓ

FLASTOMIA CULTURAL VALENCIANA

números dos, tres, quatre, cinquet, sis, set, huit i huit
i mig.

Amb la tradició quasi secular del poble.

PROFIT

butlletí informatiu

Ajuntament
democràtic. On no es poden trobar accions espectaculars, però sí passes fermes i dedicades. Amb l'absoluta tranquil·litat de consciència que s'ha fet el que s'ha pogut, amb honradesa i perspectiva de futur. En sou tots vosaltres els jutges.

ENLLOC

Conversa amb...

Quedàrem un diumenge per la vesprada per tal d'enregistrar la conversa, i allà que s'acostàrem. Benimaclet, el barri on viu Merxe, tenia un cert aire de festa, les campanes voltejaven mentrestant parlàvem i les traques i tronaors ens van interrompre més d'una volta. Es notava que la 'capi' encara conserva un cert sabor a poble.

Ens vam riure prou i s'ho passàrem bé. Merxe ens convidà a berenar un gelat, d'allò bo, i algú dels qui anàvem va rotllar algun puret. Ens vam sorprendre de conèixer les filles de Merxe, ja ben boniques, i ella ens digué que a molta gent li ve de nou saber que té dues filles; El caràcter obert i amable de Merxe ens regalà amb una conversa plena de naturalitat i espontaneïtat. Tema: la sexualitat.

P.- Dius que eres de Gandia, és a dir, d'un poble on sembla que les vivències són més pintoresques i audaces que a la capital.

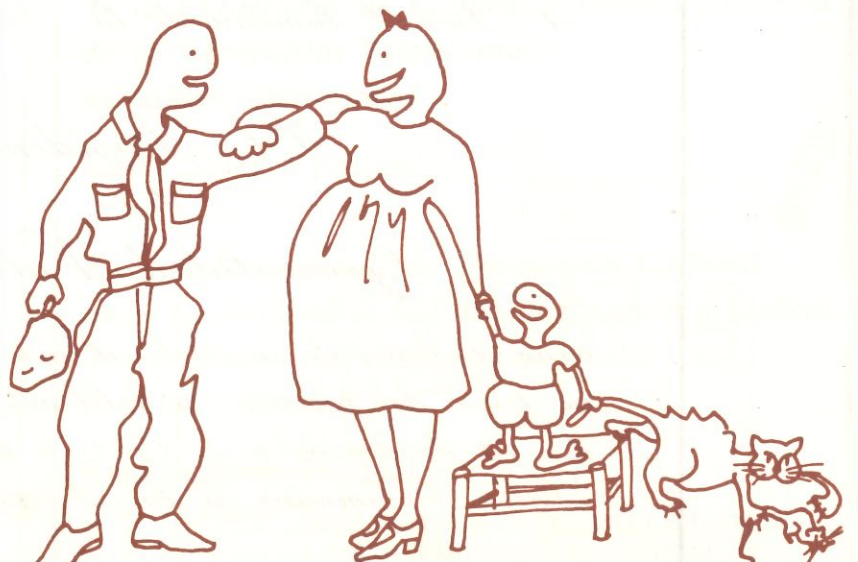
Quines en recordes de quan eres xiqueta? Creus que les vivències infantils clarifiquen comportaments o actituds de l'adult?

R.- Crec que poden servir per clarificar-te i també per complicar-te i afonar-te.

P.- Com s'ho montàveu aleshores els xiquets i les xiquetes?

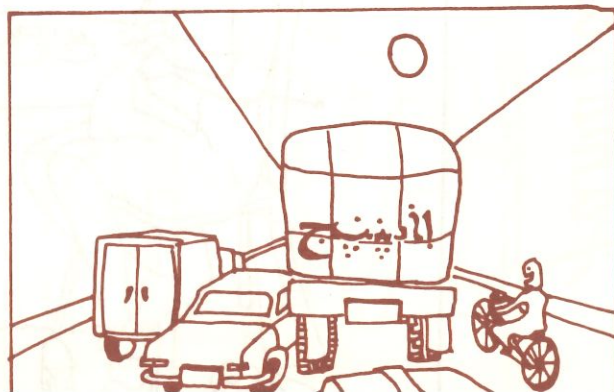
R.- No ens enteràvem de res. Jo vaig anar a un col·lege de monges i allí no hi havia xiquets, mai jugaves ni et relacionaves amb ells, perquè inclús estava mal vist. El fet de no anar a un col·lege mixte ja és traumatitzant. Doncs bé, a meitat del curs em tiraren de l'escola, però no per qüestió de sexe sinó perquè li vaig pegar un mos a una monja que li deien Maria Orts. Açò passà a les carmelites i aleshores m'enviaren a 'Las esclavas'. En aquest es donava molt tot allò dels xinets, la santa infància i el rosari i, pel que es veu, em portava mal i em tiraren quinze dies al carrer. No vaig tornar sinó que em van dur a l'escola nacional Cervantes. Ací sí que hi havia xiquets, però al pati no podíem estar junts, hi havia una tanca que ens dividia. Tot açò feia que hi haguera una asexualitat, per a mi era "a"-sexualitat.

la familiarata

Tenint quinze anys vaig treballar una vegada en un magatzem de taronja, classificant la fruita que s'havia d'embarcar, i allí ens feiem unes paelles en acabar la temporada. En aquests dinars jo sí que observava que en moments de bauxa, de cantar i beure, la gent s'abaixava els pantalons ensenyant el cul ells, i elles s'alçaven les faldilles encara que portaven unes calces altes fins a mitja cuixa. Has de tenir en compte que d'açò ja fa temps; aleshores jo era molt joveneta i ara no ho sóc tant. Fora d'açò, de la sexualitat de la meua època no recorde res. Després vaig venir de Gandia a València, em vaig casar als vint-i-tres anys i no haviantingut mai nóvio, no havia deixat arrimar-se a ningú. Pensa que t'estic parlant d'uns temps que quan et destacaves un poc ja els homes deien que si eres una fresca i tot això. A mi la veritat és que no m'agradava que digueren això de mi per una moralitat que més o menys m'havia marcat jo, me l'havia inventat o el que fóra, però la veritat és que no m'agradava donar peu per a res als homes: si estàvem al ball i es ballava lent, jo sentada; que ballaven solt, vale; que ficaven el nas, trompà... Ara tinc de dir que ho feia perquè em naixia, no és que desitjara o volguera el contrari. Estava segura amb la meua sexualitat, em donava fins i tot fàstic que em tocaren els homes i estava segura del que volia.

P.- En resum, una infantesa i una joventut mas sa...no?

R.- Si, si, és així, d'aquella època no et puc parlar perquè ni em vaig enterar ni vaig tenir ocasió de veure el que feien els demés.

P.- La teua resposta ens sorprén; com has pogut passar d'una joventut estreta a la teua actual imatge artística, eròtica i desimbolta?

R.- El fet és que he passat. Espontània ho he segut sempre, no a nivell sexual, però tot el que feia era espontani. No em privava de res, feia el que em donava la gana, el que m'apetia. Les coses que no m'apetien era perquè no sa bia que existien. Després de casada he anat canviant a base d'experiències. Vaig començar a llegir, a veure i pensar què havia fet de la meua vida. El canví vingué perquè jo no havia funcionat com a dona, havia segut mare però ni em veia realitzada ni disfrutava de la vida. Em vaig anar adonant de les experiències que no havia tingut, de les voltes que havia passat la mà per la paret; i a partir d'ací va venir la meua reacció de voler tenir la meua llibertat...

P.- Però el teu canvi no ha estat sols això, tots anem canviant...

R.- Si, sempre he intentat anar canviant. Quan m'adonava que una cosa no anava, for; perquè l'absurd de molta gent és que vol fer coses que no li van simplement perquè no les ha fetes mai. La meua llibertat l'entenc fent les coses en lés que em sent a gust i tranquil.la.

Està molt bé que hi haja persones que troben molt natural descobrir un home, que tot els aprofita. Jo les envege, però no veig per què he de fer-me la moderna si no em va. Cal apren dre a saber què és allò que et va, no allò que et diga la societat, que s'estile o que siga convenient. És absurd anar contra la teua lli bertat i la teua marxa per a que altres diguen: "mira què bé". Continue experimentant i volent conèixer nous camins per a les coses que no funcionen.

P.- Però, per experimentar cal assumir un risc.

R.- Evident. Es pot pagar un preu molt alt, però no hi ha cap altra alternativa. Les expe riències tretes de llibres o d'altres perso nes no aprofiten per ningú, tens de passar-te les tu. Tens d'actuar i no ésser covard per després situar-te i opinar si et va o no. Les experiències únicament aprofiten per a tu, per a ningú més. .

P.- Però, d'alguna manera, d'allò que ens passa a nosaltres podem deduir un poc del que passa fora. A partir de la teua vida, com veus el rotllo dels demés?

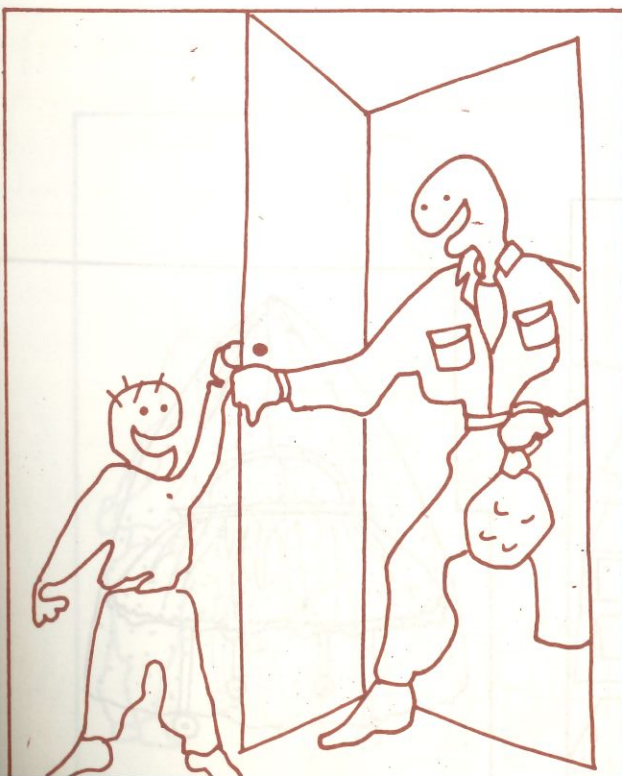
R.- Hi havia abans i hi ha ara gent per a tot. En la meua època es quedaven prenyades abans de casar-se, talment com hui. A més, allò d'anar verges a les noces crec que encara es dóna perquè algunes tenen molt clar que si li donen figueta al nóvio ja no es casa amb elles. I li la donarà a un altre, però al promés no. La dona és un poc "segundona" en açò del sexe. Segons la persona amb qui es troba és d'una manera o d'una altra. Sol limitar-se a les pautes marcades pel mascle i, normalment, quan són jovenetes no estan viciades, tenen clar allò que volen. Volen que el nóvio no les toque si per intuïció comprenen que no ho tolera, que és un reprimít. Tanmateix, una situació de més llibertat formal no produeix necessàriament persones de mentalitat més lliberal.

P.- Passem al tema del teu treball, com qualifiques l'espectacle 'Pavesos'?

R.- Els nostres espectacles no són sexis, són més bé descarats. Ni sexuals ni eròtics, perquè ni jo ni el Monle tenim el tipus adient. Fem una cosa descarada. A la gent li agraden les paraules a l'escenari, les cançons que alludeixen al sexe, tot allò de la tomata, la fava, el nap, però crec que el nostre espectacle és, més que eròtic, antieròtic i desmitificador.

A la gent, a més, a la gent li agrada identificar-se amb qui està a l'escenari. I una persona normal s'identifica amb mí perquè ens semblen, ni sóc una bellesa ni tinc un gran tipus. Amb el Monle s'identifiquen els grossos, els plens de problemes, i s'ho passen pipa amb ell perquè volen festa i és això el que els donem.

Jo em burle del vestit que porte, ho tire tot per terra quan isc amb preciositats i dic que és per anar per casa. No vaig de super-meravellosa, la naturalitat i les cançons, moltes d'elles conegudes, fan que la gent ens estime. Som l'antivedettisme, tot i copiant les seues formes, com pot eixir una vedette sense mamelles? Què passa? Que jo em ric d'això i d'alguna manera desmitifique i aquest trenca ment t'acosta a la gent, a la seua realitat.

Així, l'élite no ens reconeix, ens troba horte res; potser no veuem que fem variettés, sola ment variettés. No pretenem altra cosa que des trossar algunes coses com el ball americà, la cançó,...i en eixe sentit no enganyem ningú.

P.- Potser hi haja algunes diferències entre entre l'espectacle de Rosita Amores o Àfrica Vàzquez i vosaltres, no creus?. Deu ser dife rent un espectacle on la gent va a mirar un poc de cuixa d'un altre on el públic acaba mirant-se el propi cos.

R.- Si. Crec que els Pavesos han fet la seua tasca, sinó no calia pujar a l'escenari. El da rrer espectacle a l'Alkàzar era molt bonic, per exemple, baixar a cantar cuplés i que les senyo res no et miraren com una rival, amb gelosia, sinó que deien: xica, què elegant i què fina!. I m'ho deien elles, no els marits.

P.- El teu tipus sempre ha funcionat a l'esce nari...

R.- No veig el tipus per enlloc, però bé.

P.- Puix hi ha qui mirant-te li cau la baba.

R.- Si hi ha alguna gent a qui li caic bé, sol ser gent major.

P.- Què passà quan volien nomenar-te musa del moviment gai?

R.- No em vaig enterar. Si que m'han dit alguns travestis que els agradaria tindre gravades can çons meues que es poderen imitar. Alguns voldrien imitar-me si tingués un bon repertori on poder triar.

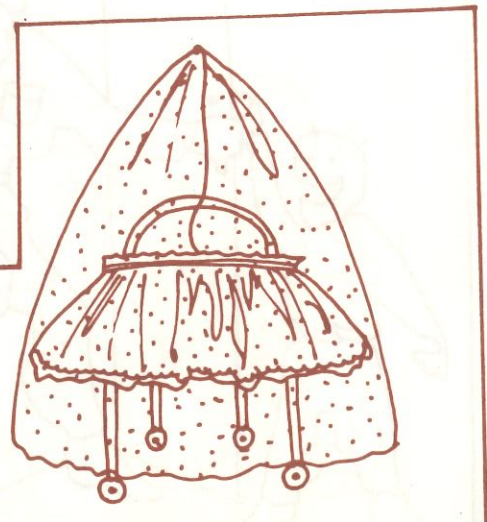
P.- Quantes proposicions deshonestes rebeu les artistes en acabar les representacions?

R.- Si en cara es dóna ixò, jo no m'entere. De veritat que ni me n'adone si no venen molt di rectes. M'agraden les coses clares. De vegades faig alguna broma i em diuen 'oye, que me estàs provocando' i he de contestar 'xic, però què va!, si ni ho pretenia'; i em contesten 'preci samente ahí está tu encanto, en que no te ente ras de nada'; i jo em dic: mira, un altre "encanto" que no em coneixia.

P.- I no t'han posat un apartament com abans?

R.- Això seria abans, ara no passa. Ara vas a actuar en una plaça i no et van a muntar un pi set. Anar a la plaça és anar a esconyar-te.

P.- Hagués estat bé, tanmateix, encara que per conèixer de què va.

R.- De tota manera, em fan por els homes.

P.- I de la parella, què en penses?

R.- La parella dura mentre dura. Quan ú es cansa ja s'ha acabat tot. Llavors el millor és tenir una certa llibertat. El gran problema és la fixació d'una persona per una altra.

En açò cal saber tallar a temps perquè si et quedes penjada ningú et lleva el gran disgust, ni el cuelgue, ni pots passar. Ningú té d'és ser per a tota la vida. Quan una cosa acaba pot començar-ne una de nova sempre que t'ho hages muntat bé abans. No cal adonar-se de la pròpia fixació o dependència quan l'altre es despenja.

El rotllo de la parella és la gelosia. Si aconseguixes vèncer-la i estàs segura de tu potser et trobes en la millor situació perquè la parella no acabe. Ara, si comences a anguniar l'altra persona és normal que s'enfarte de tu. El fet és que quasi sempre és ú qui es cansa, mai tots dos alhora.

P.- I això dels intercanvis, dels secrets i altres...

R.- Està bé que existesquen els secrets, són interessants i morbosos. El secret és secret i prou. Tot això d'anar a dir-li a la parella que t'has enamorat d'un altre, això no es diu perquè clar, jo et dic "m'he enamorat" i tu: "conta'am tot el que faces"...així acaben les parelles com acaben. No senyora, una persona

ha de tenir la seua intimitat i no té per què contar-ho a l'altra o al veí. Una cosa personal i un secret són teus i prou. Quan s'entra per eixe terreny hi ha molt que no es pot oblidar ni assimilar, i venen els mals rotllos.

Alguns que s'han separat, s'ho han muntat malament, es pot fer d'altra manera. Per exemple, és més barat viure a la mateixa casa, menjar del mateix ranxo i, després, que cadascú es monte els seus rotllos per ahí, i els xiquets arreplegats a casa. Crec que compliquem la vida.

I així vam anar xarrant, acurtant el temps de mala manera. Quan se n'anàrem portàvem al pensament la personalitat sincera i atractiva de Merxe.

A l'endemà haguéssim tornar.

